

Nostalgisch

Hoe vaak ik niet over het EPL heb gedroomd. Tijdens je slaap krijgt alles een vreemde gloed maar loop je er ook zomaar weer rond, in het vertrouwde gebouw dat niet eens meer bestaat. Ik kan er nostalgisch van worden. De fietsenstalling, een tikje duister en eng, onvoorspelbaar. De garderobe waar je vanuit de stalling binnendoor naartoe kon komen, met die eindeloze rijen kapstokken en leerlingen die daartussen of in de vensterbanken rondhingen. Een indringende lucht van opgefrommelde natte poncho's als het regende. Muziekles op het podium in de aula. Geweldige feestavonden met Nazz rockend op datzelfde podium, en ik zie me weer repeteren met de toneelgroep op vrijdagmiddag, als de school verder bijna leeg was.

De hal op de begane grond met de grijze stenen vloer en de houten bankjes waar vooral eersteklassers hun meegebrachte brood opaten. En hannesten met die vieze plastic meeneembekers lauwe melk die vaker wel dan niet lekten. Of had ik die alleen? Speculaaspoppen of gevulde koek scoren bij Van der Weele in de pauze; zijn uitgestreken gezicht als je bij hem in zijn conciërgehokje een te-laet-briefje kwam halen, of eigenlijk altijd: ik denk niet dat ik hem ooit heb zien lachen. De trap buiten met die samengepakte kluit rokende leerlingen - een beetje intimiderend voor verlegen types zoals ik, maar niet voor vriendin en dorpsgenoot MH met wie ik giechelend en geitend van en naar school fietste. Langs de DAF aan de Eindhovenseweg. De klok daar moest op 7.55 staan, dan haalden we in elk geval de tweede bel.

Meneer Braaf met zijn vage glimlach en zijn 'comb-over'-kapsel, een halve meter haar links van zijn schedelbrede scheiding wuivend in de wind. De altijd naar 'bèta' geurende practicumlokalen op de bovenste verdieping. Meneer De Ranitz in het tekenlokaal met zijn snor en artistiek bedoelde halsdoekje. Daar ontdekten we dat PvdB kleurenblind was: tot onze hilariteit had hij de terracotta bloempot die we moesten natekenen groen gemaakt en de plant erin rood. Dat was dan weer níet artistiek bedoeld. Ik hoop dat P. het ons vergeven heeft. Ik krijg nu ik dit schrijf ineens ook weer het beeld van mevrouw Bölger van biologie die de gewoonte had naar haar uitgestoken duim aan haar uitgestrekte arm te staren. Waar dat goed voor was?

Ik droomde vaak ook van de overvolle binnentrappen en gangen tussen de lesuren, als we naar een ander lokaal moesten. Proberen een glimp op te vangen van de verkering van dat moment, of van degene die ik daarvoor op het oog had. Samen in de pauze wandelen als het aan was. Vriendje MN, vriendje HvdS, vriendje MW (met hem hield ik het jarenlang uit).

Maar vooral heb ik van meneer Van Vliet gedroomd. Hij was steevast mijn leraar wiskunde in een terugkerende eindexamennachtmerrie. Die hebben meer mensen, heb ik me laten vertellen, en bij mij draait het altijd om wiskunde - niet mijn sterkste vak. In de droom weet je dat het centraal schriftelijk examen eraan komt. Maar gaandeweg daagt het besef dat je totaal niet voorbereid bent. Het móet wel fout gaan: 'ik ben al een jaar niet naar wiskunde geweest'. Hoe kan dat nou? Bezweet word je wakker, op je netvlies nog het horrorbeeld van het wiskundelokaal zonder jou erin maar met die rechtlijnige Van Vliet toornig tronend achter het bureau.

Psychologen zeggen dat dit soort dromen alleen komen als je het examen in werkelijkheid wél gehaald hebt. En inderdaad - ik had zelfs een 7 voor wiskunde... Ik ging dan ook een bètastudie doen: farmacie in Amsterdam, samen met MP. We hadden samen twee kamers bij een dove hospita waar niks mocht, en hebben later in het eerste studiejaar met anderen van school (JA, CdG en P-van-de-bloempot) een bouwvallig slooppand in de Jordaan gekraakt. Uitdagende tijden met overvolle chemische toiletten en ramen zonder glas erin. Het pand is opgeknapt maar langzamerhand zijn we elk onze eigen weg gegaan. Ik ben geswitcht van studie en ging geschiedenis studeren. Uiteindelijk ben ik gepromoveerd en hoofdredacteur geworden van *Geschiedenis Magazine*.

Ik had dat vak niet eens in mijn pakket. Wel heb ik fijne herinneringen aan twee geschiedenisleraren: meneer Brugmans en meneer Klaversma. Brugmans leerde ons alles over de Zeven Wereldwonderen, en had zo'n paardenpoppetjes met elastiek erin, dat in elkaar knakt als je de bodem ervan indrukt. Dat was Bucephalus, het paard van Alexander de Grote. Ik geloof dat Bucephalus dramatisch ineenzeeg als je een fout antwoord gaf, maar misschien verzin ik dat. Brugmans knipte voor een proefwerk twee enorme gaten in een krant, waarachter hij zogenaamd onopvallend in de gaten hield of we niet spiekten. En van Klaversma weten jullie vast ook nog wel dat hij een

oudgediende was voor wie we gewoon de zoveelste klas waren. Het was toen nog geen mode om rekening te houden met de leefwereld van pubers. Daar deed hij dan ook niet aan. Toch mochten we hem. Hij dreunde simpelweg elk jaar hetzelfde lesje op, plus vragen die 'we moesten kennen'. Hebben jullie hem ook voor ogen, ijsberend met zijn dictaat voor zijn omvangrijke buik, en dat hij dan plechtstatig maar ook een beetje beverig uitriep: 'Hooooeerie verdedigde Johnnn Lockeeee de Glooorrrrious RRRevoluuution?' Maarten noemt in zijn mooie brief op deze site ook deze vraag. Grappig toeval. Klaversma heeft er veel meer gedeclameerd, maar het is de enige die ik me herinner. Vermoedelijk omdat vriendin MH en ik om onbekende redenen juist deze hadden uitgezocht om die lieve, wonderlijke man op weg naar huis na een lange schooldag tot vervelens toe gniffelend te imiteren.

We waren nog kinderen... al vonden we onszelf heel volwassen. Verbijsterend dat het allemaal al 50 jaar geleden is.

Marianne Mooijweer